

ARXIU

DEL CONSERVATORI MUNICIPAL DE MÚSICA
I DE LA SOCIETAT VIGATANA DE CONCERTS

CURS 1915-16

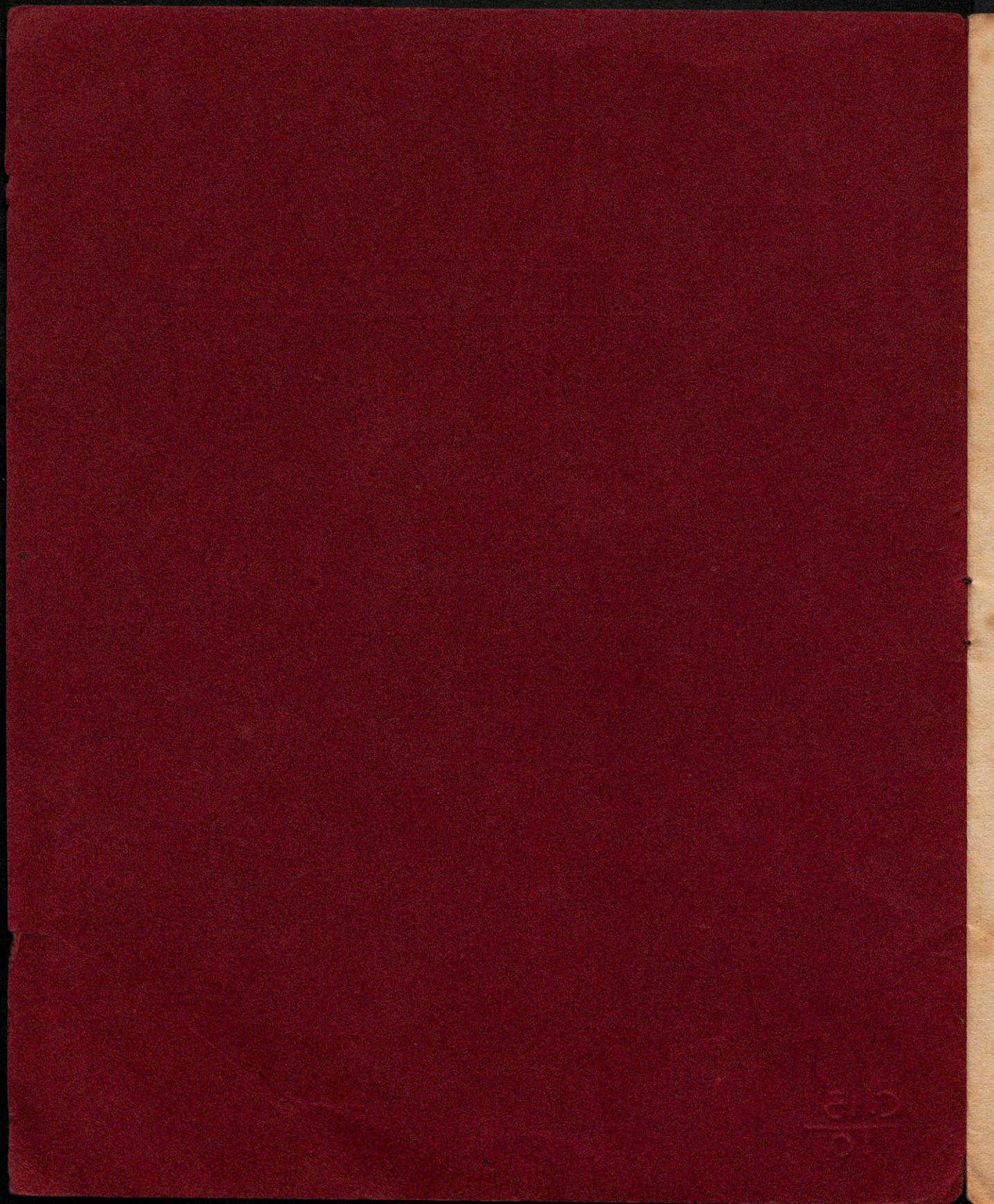

Any II : Num. 6

1.er Mars 1916

18

18 (of 10)
(46.71 Vich)
con

ARXIU

DEL CONSERVATORI MUNICIPAL DE MUSICA
Y DE LA SOCIETAT VIGATANA DE CONCERTS

Nos ab nos

L Orfeó Catalá, de Barcelona, celebraenguay el vinticinqué aniversari de la seva fundació. Ara farà vinticineh anys que uns quants joves de la patriòtica *Lliga de Catalunya*, junt ab uns pochms músichs y uns quants aficionats entussiastes, varen fundar aquesta benemèrita institució choral que tants días de gloria ha donat al art musical de la nostra terra.

—Emprenían amatents la continuació de l'obra den Clavé, el fundador de les societats chorals de Catalunya.

—Era la meteixa obra den Clavé, desenrotllantse naturalment, seguint el camí d'evolució convenient a totes les coses que no moren, obehint a les lleys de renovació indispensable a tot lo que progressa en demanda constant de la més alta perfecció...

—¡Vinticinch anys! Y cada any més valenta, més afermada...

—Cada any que passa son sempre encara més joves les institucions que lluytan pera l'assoliment d'un ideal elevat; puig en la lluyta s'hi guanya fortalesa, y ab el temps s'aferman les bondats conquerides a força de constancia y voluntat.

—¡Si'n Clavé pogués veure fins hont ha arribat l'obra per ell començada!

¡La flor bosquerola ha invadit les ciutats, omplint tota la terra ab la seva aroma; sense que tingués ayres de estrafeta disfressa la seva vestimenta, s'es habillat ab les més grans opulencies ciutadanes; y s'ha hermostejat, y s'ha enriquit: el geni en brut s'ha polit; s'ha afinat ..

—La cançó popular que inspirava a n'en Clavé s'ha elevat triomfant per

dessobre de tot, vestida ab les més riques gales del art. Y aixó se deu bona part al *Orfeó Catalá*.

—Per aixó trobo molt encertat qu'entre'ls actes ab que vol celebrar el vinticinqué aniversari de la seva fundació, dediqui l'Orfeó Catalá la *Festa de la Música Catalana* d'enguany, qu'es la séptima que celebra, a la cançó popular.

—El cant popular es el nirvi d'una rassa, es l'ánima d'un poble, es la fesomia meteixa de tota una nació, en el sentit més elevat del mot.

—Es la historia del meteix poble. Ressegueix tots els aconeximents esdevinguts a través dels sigles, y veurás com el poble ha volgut perpetuarlos ab una cançó. Y es que'l cant popular s'ha nutrit sempre de les grans aspiracions populars; per aixó la música *natural* es la fidel expressió del sentir del poble que la crea.

—Es ben be aixís; en tots temps la música ha portat en sí la essencia íntima del esperit del poble que li dona vida.

—En tots els temps y en totes les époques, la música ha representat y expressat sempre l'estat de les costums y dels esperits. Y es que la música natural es el producte expontani del geni de rassa; es la condensació a través dels sigles de totes les tristeses y alegríes, de totes les glories y desgracies que han constituït la vida del poble: per medi de la música el poble té consciencia de la seva identitat.

—Es innegable que cada poble ha creat la seva música de conformitat ab el seu caràcter peculiar, posantli el sagell originalíssim de la seva personalitat colectiva, fentne'l principal ressó expressiu de nacionalitat musical.

—Y es per aixó meteix que la *naturalisació* de la música, la seva *nacionalisació*, ha esdevingut una necessitat a tot arreu hont s'ha aixecat la bandera de l'independencia artística. Si volém ser *nosaltres meteixos*, si volém redimirnos de la contínua reproducció artística de les formes importades del extranger, cal que'ns estudiem nosaltres meteixos, rebutjant de lo nostre tota l'esterelísadora influencia forastera que'ns malmena.

—Es precís reintegrar a la nostra música les formes populars: aquesta es la sola manera de rejuvenir-la y d'enriquir-la...

—De fer-la ben nostra y no mes que nostra. Per xó tot quan tendeixi al estudi y pràctica de les formes populars ha de meréixer l'aplaudiment de tothom que estimi l'art musical de la nostra terra.

—L'*Orfeó Català* en totes les seves *Festes de la Música Catalana*, ha ofert sempre premis a la mellor armonisació de cançons populars.

—Y en la Festa d'enguany hi dedica tot el Concurs sencer... En veritat que no se li pot pas retreure res. Pero... A Catalunya no s'ha pas fet tot lo que's podia en l'estudi de la nostra música popular. Sembla que'ns hem limitat a recullir totes les cançons y totes les dances...

—Ben poques se'n deurían trobar que no fossin ja conegudes de tothom.

—Efectivament; tot un exèrcit d'amants de les nostres coses s'es escampat per tota la nostra terra y no hi ha pas un recó ahont no hi hagi estat el nostre folk-lorista.

—Poca feyna queda per fer...

—Si tot el nostre esforç ha de consistir no mes en recullir y aplegar cançons y dances, ben poch se'n deu faltar si ja no está tota llesta. Pero, veyam, es que no hem de saberne res mes que la tonada, d'aquestes cançons y d'aquestes dances?

—Se han publicat multitud de notes folk-lòriques al peu d'aquestes tonades...

—Es tan poca cosa lo que s'ha fet! Se haurían d'estudiar detingudament aquestes tonades; esmenussarles, exprémerles, fins que n'hauríam arrencat tot el misteri que encara avuy guardan per nosaltres. Quantes sorpreses ens reservan! Quíns descobriments més notables hi faríam!

—Realment seria ben interessant un estudi d'aquesta naturalesa.

—Trobariam en les nostres cançons influències ben marcades de la cançonística d'altres pobles; veuríam intervenir en la seva composició a elements propis de la música de pobles ben diferents del nostre, y podríam seguir les diverses transformacions que han sofert aquests elements fins a quedar completament assimilats a la nostra música.

—Y al agafar una cançó y no parar fins a trobarne el seu origen, quin munt de coses se'ns posarían de manifest en el camí que seguiríam per arribarhi!

—Hi trobaríam tota la història del nostre poble, ab l'influència que sobre d'ell han exercit tots els pobles ab els quals hem estat en contacte desde'ls temps més remots. La meteixa influència que aquests pobles han exercit en la nostra llengua, en el nostre art en general, en el nostre dret, en fi, en la nostra total manera d'ésser, la trobaríam igualment exercida en la nostra música popular.

—Aixó ja no seria solament una obra artística, sino que també seria una obra patriòtica.

—Y tan patriòtica! Aixó'm fa creure que un día o altre algú l'empendrà.

Qui embesteixi aquesta important obra ho trobarà ja tot a punt; un munt copiós de material estarà a la seva disposició pera poguer sortir airosa-ment d'aytal empresa. Abans s'oferían premis a qui presentés la mellor collecció de cançons populars o dances; centenars se'n reculliren y de tota mena, trayent a la llum del día el nostre tresor artístich. Després se donaren premis a qui mellor les armonisés, y aquest fou el primer pas cap a la *naturalisació*, a la *nacionalisació* de la nostra música. Ja hem trobat la nostra música *natural*, ja l'hem vestida ab les gales del art. Ara sols falta que tinguém una verdadera conciencia de lo que hem fet. Ja que tant pródichs ens mostrém en donar tota mena de premis, cal que'n donguém un de ben important al mellor estudi de la nostra música popular.

El Dr. Torras y Bages y la música

El gran Bisbe de Vich, el Bisbe de Catalunya, com arreu se'l anomena, havia mostrat en tot temps grans aficions a les coses d'art. En els escrits que'ns ha deixat, se veu que havia llegit ab especial complacencia els tractats d'Estética, y mes que tots els de Sant Tomás, atrayentlo tot lo que's refereix a la Bellesa, essentli familiar el Dant, Goethe, Taine y quants s'han ocupat d'aquesta materia. Llegiu les seves conferencies en el *Círcol Artístich de Sant Lluch*, els seus discursos en *Jochs Florals*, en la *Academia Provincial de Belles Arts* y en el *Primer Congrés d'Art Cristià a Catalunya* y fins la seva pastoral *La Música educadora del sentiment*, y os convencereu que en coses d'art el Dr. Torras, pels profonds coneixaments que'n possehia, tenia dret a pèndrer la paraula y a ésser ab tot reculliment escoltat.

Lo primer que notém en aquests seus escrits, es una enérgica protesta contra'l positivisme que preté ensenyorirse de tot; el *terrós* positivisme, com l'anomena, de desenfrenada luxuria intelectual, quina estética declara ser un impossible. L'impresionisme, el nerviosisme, diu, és signe d'una gran decadencia racional «Per qué si tots els grans artistes han considerat l'arrel de la bellesa de naturalesa espiritual y tots els pobles l'han tinguda de casta

divina ara se vol reduir son domini als estrets límits de la matèria?» «Es un progrés de la perfecció social convertir l'art, fins ara aglutinant, en dissolvent?» La poesia no ha mort. La poesia és immortal perquè no viu a despeses de la ciència, del refinament social, ni de la riquesa; «ve de Déu, com la llum ve del sol.» Y no serà pas un progrés «afansar tant com se pugui la delectació humana a la delectació bestial.»

La filosofia és la contemplació de la veritat; l'art és la contemplació de la bellesa. La filosofia y l'art són germanes bessones, donchs l'artista y el filòsof passen la vida dins del misteri, y l'esperit de l'un y de l'altre tenen analogies profundíssimes. L'art és el fons substancial de la veritat, és el seu resplandor.

Y és manifestació del Infinit, sens altres límits que aquells que imposa la mateixa naturalesa de les coses. Ab la pintura, la música és l'art que més fàcilment se deixa seduir pel simbolisme; la música y la pintura són les dues arts que causen al contemplador una impressió més viva del Infinit,

El fi del art és essencialment humà y ha de servir pera perfeccionar l'home y ennobrir-lo, il·luminant-lo y purificant-lo; el fi del art, est és l'home, com ho és de totes les demés coses de la terra; per axó l'Art és un factor eficaçíssim en les costums y en les creences socials. El seu ofici consisteix en espiritualisar totes les coses, és dir, desmaterialisar la vida transmetent als humans, mitjançant certes formes, la impressió de la harmonia, de la llum y de la puresa del goig. És un eficaç medi de civilització, d'afinament d'esperit, d'educació de sentiments, d'harmonia social; la seva finalitat és estendre l'amor pel món, tot mostrant als homes l'atribut diví de la bellesa.

En Art, el Dr. Torras és regionalista. L'humanisme abstracte, cosmopolita, diu, és un no res; l'home és un ser particular, concret, que viu en lloch, temps y circumstancies determinades: qui ama al home l'ha d'amar en sa terra... «Quins canvis en les formes segons les èpoques y les races!... L'art, l'expressió de la vida intel·lectual dels pobles, segueix a n'aquests en les diferents posicions que van tenint en el curs de la seva història...

La música obra ab gran força sobre les passions humanes, y d'aquí la importància que ella té en la educació dels nostres sentiments. Hi ha una relació entre la música y la Religió, y no és externa, de forma, de motius accidentals, sino de substància y d'essència, que per axó eternament la música y la Religió aniran sempre unides...» Si hi ha música sensual, afeminada y enervadora, també hi ha música que fortifica l'ànima, y aquesta està inspirada en les coses del cel y en les coses de la terra...» Els pobles primitius se

formaren educantse ab l'aussili de la música, y pera contrarrestar l'influencia material que porta el sensualisme cal elevar l'esperit de la música a les mes pures regions del art veritable.

El músich de qui mes ens parla el Dr. Torras, y del qui's veu que'n tenia ben estudiades les idees estétiques, es Ricart Wagner. Sosté que l'art wagneriá no reposa en la lley essencial de la naturalesa humana. Wagner, que afirma que l'art ha de tenir una base metafísica, «busca aquesta a fora de lloch y d'una manera que no lliga ab el temperament de la gent moderna y cristiana.» Wagner diu que la *claravidencia* del misteri del mon se trova en la música; reconeix el Dr. Torras la potencia de la música, que posa en moviment totes les forces del esperit, com ja afirmá Plató; pero en lo que no's mostra conforme es en la significació concreta que Wagner vol donar a la música. Trova'l sistema artístich de Wagner, informat del esperit hegelí, diamentralment oposat a les lleys de la naturalesa humana. L'inspiració, segons Wagner, se trova dins de la propia ánima del artista; en ell no es Deu qui inspira; l'artista es una especie de deu creador...

La inspiració y la concepció, el gènesis de l'obra artística, Plató afirmava que venia del cel, Taine ensenya que ve de la terra; Wagner suposa una auto inspiració: el *jo* del artista es el principi, es el creador absolut de l'obra. El Dr. Torras trova que Plató, Wagner y Taine al explicar el gènesis de la obra d'art, entre tots plegats han dit tota la veritat. Trovant una síntesis, una conciliació que reunesca a Plató, Wagner y Taine, les veritats fragmentaries que professaren aquelles ilustres inteligencies, queda plenament exposada la doctrina de la concepció y gènesis de l'obra d'art. L'art ve del cel, ve de la terra y ve de l'ánima del artista, tot a la vegada, y pera demostrar-ho, se serveix un cop mes de la estética tomística, per la que sent tantes preferencies, y que a cada moment li ofereix la mes ample argumentació a favor de les idees que's proposa desenrotllar.

Aquí teniu, lleugerament exposades, les teoríes estétiques del gran Bisbe de Vich, del Bisbe de Catalunya, com tothom l'anomena; d'aquest esperit subtil y refinat que, com altre arcabisbe de Malines, estén la seva missió a tot arreu, essent Pare bondados desde l'alt lloch ahont fou elevat, y essent conceller y mestre a la vegada dels que senten abrandat en la seva ánima'l foch del art veritable.

J. B. ESPADALER.

Oficial

SOCIETAT VIGATANA DE CONCERTS

El diumenge, 20 de Febrer, a les quatre de la tarde, va tenir lloch l'anunciat concert d'orquestra. El programa fou el següent: I «Preludi» (1.ª audició) Espadaler, II «Chacona» (corda) Champion. III «Cançó de Primavera» (1.ª audició) Mendelssohn. IV «Minuet Gólich», Boëllman. V «Oriental» (poema sinfónich) Espadaler. VI «Cançó trista» (corda) Tchaikowky. VII «Musette» (1.ª audició) Rameau. VIII «Tambourin» (id.) id.

El públich no va pas escatimar els aplaudiments a les obres ni a l'«Orquestra Municipal» per la bona interpretació que va saber donàrleshi, mereixent els honors de la repetició la «Cançó de Primavera», el «Minuet Gólich» y l'«Oriental»; d'aquesta darrera obra, y degut a les seves llargues proporcions, l'«Orquestra Municipal» sols va repetirne l'ayre de dança, ab el qual finalisa.

Després de la seva reorganissació, l'«Orquestra Municipal de Vich» se presentava per primer cop en públich. L'impressió que l'auditori va tréurer del concert es que la orquestra ha fet una mellora extraordinaria; hi ha mes unitat, mes justesa en l'execució mes obediencia a la batuta del mestre. Realment, li falta ben poch per arribar a obtenir una complerta fusió de tots els seus elements, única manera de poguer assolir la perfecció desitjada en la interpretació de les obres que'ns ofereix. Y aixó diu ben clar els progressos que en cada nou concert es notan en la orquestra.

D'aquesta opinió manifestada pel públich ab forts aplaudiments en el acte que estém ressenyant ne participa igualment la premsa local, exposantho clarament al ocupar-se del nostre darrer concert, ab paraules d'encoratjament que nosaltres agraïm y estimém en lo que valen. Solament la constancia pot fer véncer les grosses dificultats ab que forsosament han de topar els elements que han hagut de crearse, mellor dit encara, improvisarse, per poguer començar de fer alguna cosa de profit. Les manifestacions d'agrado del públich y de la nostra premsa serán un bon esperó pels músichs, enfortint les seves ansies de perfeccionament.

El públich va sortir complascut del Teatre, esperant el primer concert que s'organisi y que ben prompte tindrà lloch, donchs hi ha'l propósit de celebrar diferents actes durant la próxima Quaresma y els treballs a aixó encaminats s'están ultimant depressa. Els socis de la «Societat Vigatana de Concerts» tindrán ben aviat coneixament d'aquests projectes.

SE'NS PREGA L'INSERCIÓ DEL SEGUENT CARTELL:

Festa de la Música Catalana

Any VII

Concurs de 1916, dedicat exclusivament a la Cançó popular Catalana, en celebració del vinticinqué aniversari de la fundació de l'«Orfeó Català»

I.—Premi de 500 pessetes a la millor glosa per a chor mixte, d'una cançó popular catalana.

II.—Premi de 300 pessetes a les tres cançons populars catalanes mes ben armonisades pera chor d'homes. En cas que cada una de les dites cançons sigui de diferent autor, se repartirà el premi.

III.—Premi de 300 pessetes a les tres cançons populars catalanes religioses mes ben armonisades pera chor mixte. En cas que cada una de dites cançons sigui de diferent autor se repartirà el premi.

IV.—Premi de 300 pessetes a les tres cançons populars catalanes mes ben armonisades pera chor mixte; queden excluídes d'aquest tema les de caràcter religiós. En cas que cada una de dites cançons sigui de diferent autor, se repartirà el premi.

V.—Premi de 500 pessetes a la millor glosa de caràcter joyós de una cançó popular catalana pera chor mixte.

VI.—Premi de 250 pessetes a la millor colecció, composta almenys de deu cançons populars catalanes, a una veu ab acompanyament de piano.

VII.—Premi de 250 pessetes al millor recull compost de tonades, amb els corresponents textos de cançons populars catalanes inédites o variants de les ja conegudes.

VIII.—Premi de 250 pessetes a la millor colecció de tonades de ballets y dançes populars catalanes, ab la descripció del ball corresponent y la indicació del instrument o instruments executants y acompanyants, cas que n'hi hagi.

IX.—Premi de 150 pessetes a la millor colecció de cançons populars catalanes de maynada (jochs d'infants, rondes, etc.), ab les descripcions corresponents.

X.—Premi de 250 pessetes al millor estudi sobre les tonades populars catalanes.

Essent aquesta la «Festa de la Música Catalana», s'entén, naturalment, que sols poden enviarhi composicions els autors fills de terres de llengua

catalana (Catalunya, Balears, Valencia, Rosselló, etc.). D'aquí deu deduir-se també que l'element popular a que el present cartell es refereix no ha de ser exclusivament de Catalunya, sino que hi cap el de totes les encontrades de llengua catalana.

Les composicions no haurán d'ésser escrites de ma dels mateixos autors sinó de copista, procurant que siguin tot lo clares que's pugui.

Les composicions, que haurán d'ésser rigorosament inédites, s'enviarán al «Orfeo Catalá» (carrer alt de Sant Pere, 13) en nom de Francesch Pujol, y cada una d'elles portará un lema.

Terme d'admissió: Fins per tot el dia 31 d'agost del present any de 1916.

Els premis que en el present cartell s'ofereixen son procedents d'autoritats, corporacions culturals y patriótiques y de particulars barcelonins.

Pera conéixer els autors premiats quan se publiqui el veredict del Jurat, será precís l'envío d'uns quants compassos de la composició premiada, acompanyats del nom y la residència del guanyador del premi.

Les obres no premiades se retornarán a llurs autors durant els tres mesos següents a la celebració de la «Festa de la Música Catalana», mitjançant la presentació del lema y els sis primers compassos. Les que no's retirin durant dit terme, l'«Orfeo» es desentén del compromís de guardarles.

La celebració de la «Festa de la Música Catalana» tindrà lloch dintre de aquest any jubilar del «Orfeo». En dita festa's proclamarán els noms dels autors premiats, s'entregarán els premis y l'«Orfeo Catalá» executarà, a mes de la que haurá obtingut el primer premi, el major nombre possible de les composicions premiades.

L'autor que resulti guanyador del premi al tema I haurá d'elegir Reyna de la Festa, la qual desde son setial d'honor, farà entrega dels premis restants als respectius guanyadors.

Cas que el premi al primer tema no sigui adjudicat, elegirá Reina l'autor que obtingui el premi immediat que s'adjudiqui.

L'«Orfeo Catalá» tindrà el dret d'executar, sempre que vulgui, les composicions premiades.

El Jurat es compost dels mestres següents:

Antoni Nicolau.—Amadeu Vives.—Domingo Mas y Serracant.—Lluís Millet.—Francesch Pujol.

JOAQUIM CABOT
President del «Orfeo Catalá»

MANUEL ROCAMORA
Secretari del «Orfeo Catalá»

Noticiari

Hem rebut una cançó ab acompanyament de piano, original del distingit compositor en Joan Casadevall, conegut músich que forma part de la renomnada copla de Cassá de la Selva, *La Selvatana*, copla que tant bon recort ha deixat sempre en la nostra ciutat. *A ma estimada* se titula aquesta obreta, d'un cayent ben catalanesch y de factura distingida. La part de piano, d'execució fácil, es ben cuydada. Se ven en els magatzems de música, al preu de dues pessetes,

—Els diaris ens han contat l'èxit triomfal que'n *Granados* ha obtingut en el «Metropolitan House,» de Nova York, ab la seva ópera «Goyescas,» de la qual ja varem dirne alguna cosa en nostre darrer número. A les moltes felicitacions qu'ha rebut l'eminent pianista y compositor, ens complavém en afegirhi la nostra.

—A Madrid tractan de crear una nova entitat musical que portará'l nom de «Real Palacio de la música.» L'edifici que s'aixecará constará de dues sales. L'una, pera cabuda de quatre mil persones, se destinará a les grans audicions; l'altre, pera sols siscents oyents, se destinará a la música de cámara.

—A Tarragona varen oferir un banquet al mestre Morera, aprofitant la seva curta estada en aquella ciutat. Al acte varen assistirhi tots els elements de válua que l'antiga ciutat conta.

—A Barcelona s'ha fundat una nova entitat musical que s'anomena «Amichs de la Música,» essent la seva finalitat donar periodicament audicions de quartet de corda.

—A l'enterro del malaguanyat Dr. Torras y Bages, Bisbe d'aquesta Diócessis, hi assistiren, a mes de tots els professors del nostre Conservatori Municipal de Música, una nutrida representació de la orquesta y del conjunt vocal (Orfeó Vigatá) presidits per la «Senyera»

—Ab motiu de la mort del Ilm. Dr. D. Joseph Torras y Bages Bisbe de Vich, la capella de la Catedral va cantar absoltes de Victoria, Ripollés y del seu director Rnt. D. Lluís Romeu, Pbre. En el enterro hi executá el «Mi serere» a falsbordó de Palestrina, y el Psalm «Ad te Domine» y el «Benedictus» (també a falsbordó) de Mossén Romeu y la missa de Victoria. La missa que hi cantá en els dies següents era del mestre Rafel Casimiri, director de la Capella de Sant Joan de Letrán.

—Ricart Straus, el famós compositor alemany, acaba de donar a conei-

xer a Viena la seva darrera obra, titulada «Sinfonía Alpina». Com casi be totes les seves obres, aquesta ha provocat igualment tota mena d'«exessos» en les alabances que li dedica la crítica feta pels seus nombrosos admiradors, els quals venen en la nova obra de l'Straus, com en totes les seves, una colla de «significats» que deixan aturdit y fins desconcertarien segurament al mateix Straus. L'estrena de la «Sinfonía Alpina»'ns recorda sobretot la de la «Sinfonía doméstica»..... Se n'hi varen atribuir d'«intencions» al seu autor! Lo mateix ara.

—L'antic «Orfeó Canigó», de Barcelona, en atenta comunicació, 'ns fa saber la nova organització qu'acaba d'adoptar y ens ofereix el seu nou domicili, carrer de Sant Simplicí, n.º 6, 2^{on}. Agrahim els oferiments de la simpática entitat y estém disposats a correspondrerhi com se mereix.

—El mestre Joseph Serra, el tant renomnat autor de sardanes, ens fa present d'un exemplar de la darrera que acaba de compóndrer, titulada «Ritmes de juvenesa», y que va dedicada als conreuadors de la «Gimnástica Rítmica» de Catalunya. Es una obra molt sentida, robusta y plena de encants; no desmereix gens de les demés sardanes d'aquest afortunat autor, responent perfectament al carácter personal que'l músich ampurdanés sab imprimir a totes les seves sardanes. Estimém l'expressiva dedicatoria que'ns endressa y l'atenció que li hem merescut.

—En la «Sala de Concerts de la Academia Granados» (Avinguda del Tibidabo, 18) de Barcelona es preparan uns notables concerts per la próxima Quaresma. Segons els programes que se'ns ha enviat, aquests concerts tindrán lloch els dies 12, 19 y 26 de Mars y 2 d'Abril, a les cinch de la tarde. El primer concert será d'orquestra, essent dirigit pel mestre Joan Lamote de Grignon y prenenthi part la distingida soprano Srta. Concepció Badía, Mozart, Bach, Granados, Lamote, Wagner y Weber, son els autors que omplan el programa. El segon y tercer concerts serán a càrrech del famós pianista Emeric von Stefaniai, essent el primer d'ells dedicat tot a Liszt, y el segon a Bach—Bussoni, Beethoven, Bramhs, Chopin, Stefaniai, Gluck—Stefaniai, Schubert—Liszt y Liszt. (En la segona part del darrer concert d'aquest gran artista hi va tota la «Gran Sonata en fa menor», op. 5 de Bramhs a) «Allegro maestóso—Piú animato, b)» «Andante, c)» «Scherzo, d)» «Intermezzo, e)» «Finale: Allegro moderato, ma rubato—Presto»). El quart y últim concert d'aquesta temporada estará a càrrech del célebre violinista Joan Manén, acompanyantlo al piano en Federich Longás.

Heus aquí'l programa que s'hi executarà. I «Sonata» C. Franch («Alle-

gretto ben moderatto. Allegretto. Recitativo fantasía. Allegretto poco mosso»). II «Concert en mi major.» Bach («Allegro. Adagio. Allegro assai»). Afegintshi a la execusió d'aquesta obra, quatre violins, dugues violes, un violoncello y un contrabaix. III «Romansa en sol.» Beethoven. «Cou-Cou.» Daquin-Manén, «Caprixi XXIV de Paganini,» Manén. Com se pot veure pel lleuger esbós que fem dels programes d'aquests concerts, la «Temporada de Quaresma» en la «Sala de Concerts de la Academia Granados,» será forsa interessant, y aixó fa creure que'l públich respondrá com sempre que se'l crida a les festes d'art que se celebren a la Avinguda del Tibidabo. Nosaltres agraïm la invitació que se'ns fa y prometém assistirhi y ocupárnos en degudament.

—El Gran Teatre del Liceu, de Barcelona, ha donat per acabada la temporada d'hivern. Y ja es molt que hagi pogut acabarla! El ditxós plet de'n Volpini ha estat tota la temporada una constant amenaça per el funcionament del teatre; se sortia a conflicte per día, y a cada moment se veia la clau a punt d'introduirse al pany de la porta. Y s'hi va arribar y tot a tancar-lo, pero afortunadament va trovarse la manera de que la temporada pogués tirar endavant fins al fi... Y tots hi hem guanyat, donchs la tongada d'òpera ha sigut de les mes espléndides. Tothom n'ha pogut quedar satisfet, havent-se donat música pera tots els gustos. Els entussiasmes del «bel canto» hi han tingut les seves «divas» y «divos» y els que no hi van exclussivament per aixó, hi han fruit les genials creacions dels grans mestres. Cal estar agraït a l'empresa y desitjar que continuïn dirigint el Liceu empreses com aquestes.

ARXIU: Revista mensual de música

Preus de subscripció: 3 pessetes anyals.

Per socis de la «Societat Vigatana de Concerts» y alumnos del Conservatori 2 ptes. anyals.—Número solt, 25 céntims.

ORFEÓ CATALÀ
BIBLIOTECA

BARCELONA

Reg. 2835^{4º}

Sig. 78(071)

(46.71 Vich) con

17-VIII-C/3

